

Друга работа старият воденичар не знаеше. Той бѣше свикналъ, бѣше се срастналъ съ своята воденичка и никога не смѣше да я оставя. Насипе зърното, напълни [коша, пустне камъка, затрака *кречеталото*, зашуми водата подъ колелото, а той ще се огледа наоколо да не е забравилъ да свърши нѣщо, па ще легне на кожената постелка край огнището и ще се унесе въ еднообразното тракане на кречеталото, или както той го наричаше „моего славейче“. А то — трака, трака, трака — пѣе и приспива дѣда Петка.

Когато кречеталото трака, той спи най-сладко. Ако се случи нѣщо да млъкне, или мливото да се свърши и камъкътъ да *застърже*, дѣдо Петко отваря очи, скача и право при камъка.

Какъ глухо му бѣше, когато воденичката не работѣше. Тогава той се чувстваше самотникъ и мжка го обземаше.

Но дѣдо Петко много остарѣ и отпадна. Едва можеше да върши работа. По общо съгласие на синове, дъщери и внуци, па и на старата баба Петковица, той трѣбваше да се раздѣли съ воченичката, да се прибири въ кѣщи, да си отдѣхне отъ половинъ вѣковни трудове. Съгласи се той, но не така леко. Дълго време мисли и крои.

Цѣниха на мѣстото му воденичаръ, който цѣла седмица при него лѣга, при него става. И всѣки день все нови съвѣти му дава, какъ да реди воденицата, какъ да посреща и изпраща млеваритѣ.

Една сутринъ старият воденичаръ даде последни наставления, пожела лека работа на замѣстника си и се прибра въ село.

Първиятъ день премина криво-лѣво, Имаше също да се записва дѣдо Петко — съ внучетата, съ добитѣка...

Мръкна. Първа нощъ отъ много години въ кѣщи ще нощува.

Утихна. Всичко заспа. Само той, старият воденичаръ, не можеше да заспи. Върти се ту на една, ту на друга страна. Кѣщата е глуха. Нѣма неговото гласовито „славейче“. Нощта се преполови, а